

Не я свърташе на едно мѣсто. Приблѣжи къмъ болния и стрѣлна погледъ, като да го доубий; спре къмъ прозореца да зърне да ли Павелъ не иде, съ желание дано се позабави до като праха почне да действува.

Петко Мъглата допи кафето си и, по навикъ на край, разклати чашката си да глътне и гѣстото на дѣното. После подаде чашката на жена си и облѣгна грѣбъ о възглавницата.

Тя пое чашата и понече да я изнесе вънъ, а той се обади:

— Подире, изнесъ чашата. . .
Сега поседни при мене. . .
Нѣщо. . .

— Ще ми казвашъ нѣщо?

— Дай си ржката?

— Тя не разбираше. Това никога не е било. И клюмна